

Arrest

nr. 135 266 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEVENNE, die loco advocaat J. JOCHEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verkreeg op 13 oktober 2009 een F-kaart die echter op 11 februari 2010 werd ingetrokken ingevolge een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.2. Bij arrest 124 185 van 19 mei 2014 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 8 juli 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Deze aanvraag werd op 1 augustus 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is :

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij een wettelijk verblijf heeft gekend in België. Op 27.10.2009 werd hij immers in het bezit werd gesteld van een F-kaart op basis van zijn wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane. Deze verblijfskaart werd echter op 11.02.2010 ingetrokken, omdat niet meer aan de voorwaarden was voldaan, en werd op 28.11.2013 aan betrokkene betrekend. Betrokkene roept dit gegeven nu in als buitengewone omstandigheid, maar verzuimt het om aan te tonen waarom het feit dat hij een wettelijk verblijf in België heeft gekend hem nu niet zou toelaten om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag via de voorziene procedure un te dienen.

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat zijn kinderen in België naar school gaan, maar hij toont niet aan dat zij in hun land van herkomst geen scholing kunnen verkrijgen. Ook toont hij niet aan dat zij een gesspecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die ook niet in het land van herkomst te vinden is. Dit argument kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor betrokkene en zijn kinderen zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Aangezien het verblijfsrecht van de kinderen gekoppeld was aan dat van hun vader, werden op 07.07.2014 instructies aan de gemeente gerstuurd om dit verblijfsrecht in te trekken. Een bevel tot terugbrenging naar de plaats vanwaar zij kwamen werd op dezelfde dag voor de vader opgemaakt. Wat betreft de operatie dat betrokkene een nieuwe relatie zou hebben, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen hiervan voorlegt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene stelt dat hij en zijn kinderen geen banden meer hebben met hun land van herkomst, dat er met de moeder van de kinderen geen contact meer zou zijn en zelfs niet geweten zijn waar zij verblijft. Echter legt hij geen enkel bewijs voor om dit aan te tonen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene en zijn kinderen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag. Betrokkene verblijft sinds 2009 in België, terwijl zij kinderen in de zomer van 2012 naar België zijn gekomen. Het is moeilijk denkbaar dat zij tijdens de 3 jaar dat hun vader niet bij hen in het land van herkomst verblijft aan hun lot zouden zijn overgelaten.

De elementen van integratie, namelijk het feit dat betrokkene zich bij een mutualiteit heeft aangesloten, een VZW heeft opgericht, actief is in de Damascus Christian Church, Nederlandse heeft geleerd, een inburgeringscursus heeft gevolgd en gewerkt heeft, alsook de verwijzing naar de duur van zijn verblijf in België, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. « Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. » (RvS 9 december 2009, nr. 198769) De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. »“

1.5. Op 1 augustus 2014 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13), dat gemotiveerd is als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben en steunen op een andere grondslag.

2.2. Niettegenstaande het feit dat de eerste bestreden beslissing een weigering betreft van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de tweede bestreden beslissing artikel 7 van de vreemdelingenwet als grondslag vermeldt, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum en beide beslissingen tezelfdertijd werden genomen dezelfde ambtenaar, attaché M.L. In de synthesesnota in het administratief dossier d.d. 31 juli 2014, staat vermeld *"Beslissing + redenen 31/07.2014 : OOT, geen buitengewone omstandigheden, bijlage 13, 30dagen"*. Hetzelfde document vermeldt nog de elementen die daarbij werden onderzocht in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet met het oog op de afgifte van de verwijderingsmaatregel. Aldus blijkt duidelijk dat in casu de afgifte van de verwijderingsmaatregel tezelfdertijd werd onderzocht als de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag, in het bijzonder dat pas overgegaan werd tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nader werd geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet die de terugkeer naar het land van herkomst verhinderen.

Verder instrueert de attaché M.L. de burgemeester van Antwerpen om samen met de beslissing tot ongegrondheid van de regularisatieaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

"Ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 08.07.2014 [...]informeer ik u dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Gelieve betrokkene uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen :

[...]

- De beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag

- Het bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen (bijlage 13)"

De Raad is om deze redenen van oordeel dat er in casu sprake is van voldoende samenhang om de beide beslissingen in een en hetzelfde beroep aan te vechten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel dat als volgt luidt :

"Eerste middel

Schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiele en formele motiveringsverplichting vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Aangezien de bestreden beslissing stelt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post van het land enkel een tijdelijke verwijdering (kort verblijf in hun land van herkomst in afwachting van de beslissing)impliceert welke geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;

Dat de bestreden beslissing zo volledig voorbijgaat aan de in het verzoekschrift om machtiging voor een verblijf van meer dan 3 maanden op basis van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 ontwikkelde argumentatie . De bestreden beslissing is onafdoende gemotiveerd en onredelijk;

Aangezien verzoeker meer dan 5 jaar wettelijk verblijf heeft gehad in België ingevolge een F-kaart die hem werd toegekend op 13/05/2009 en welke werd ingetrokken op 28/11/13(4 jaar en 1 maand later). Verzoeker tekende hiertegen (schorsend)beroep aan waarin arrest volgde op 19/05/14;

Verzoeker liet zijn kinderen overkomen toen bleek dat hun moeder niet meer voor hen zorgde en hen zelfs in de steek gelaten had. Verzoeker kan uiteraard een negatief feit niet bewijzen. Maar verweester zal vastgesteld hebben dat om deze reden de aanvraag tot het afleveren van een visum type D voor de kinderen door verzoeker ingediend werd en dat sindsdien de kinderen van verzoeker bij hem ingeschreven werden en niet terugkeerden(ook niet tijdelijk) naar hun land van herkomst;

De kinderen van verzoeker zijn aangekomen in België op een cruciale leeftijd namelijk 14 jaar, 13 jaar en 11 jaar. Ze sloten in België meteen aan in het middelbaar onderwijs alwaar een ernstige achterstand en niet enkel op het gebied van taal werd vastgesteld.

Ze hebben zich via onthaal- en schakelklassen moeten inwerken in ons schoolsysteem en dit heeft van elk van hen(en hun vader/verzoeker) veel inspanningen gevraagd;

Zij hebben echter deze inspanningen geleverd en met veel positief resultaat. Zo getuigde ook mevrouw Nulens van OKAN IMS : "[B.] stroomde door naar TSO Handel en [N.] naar 1A. [M.] deed dit jaar nog een schakelklas voor extra Nederlands en kan volgend schooljaar doorstromen naar ASO Economie";

Dit ging niet van een leien dakje maar vergde heel wat inzet en begeleiding zoals blijkt uit de stukken 15 en 16 bij de aanvraag van verzoeker (stuk 4);

Dat het dan ook duidelijk mag zijn dat het van groot belang is dat de kinderen van verzoeker hun schoolloopbaan hier in België ononderbroken kunnen verderzetten . In het geval zij dit niet zouden kunnen doen zouden al hun inspanningen (en deze van de leerkrachten)voor niets geweest zijn. Dit zou onmiskkenbaar ernstig of moeilijk te herstellen nadelen met zich meebrengen;

Bovendien hebben kinderen in België recht op onderwijs en is het algemeen bekend dat kinderen baat hebben bij onderwijs temeer als het gaat om kwetsbare kinderen zoals in casu;

Dat het eveneens algemeen geweten is dat in Ghana de toegang tot onderwijs niet gegarandeerd is minstens gebrekkig en onvoldoende is zie stuk 5. Impliciet blijkt dat het schoolniveau in Ghana veel lager ligt ook uit de stukken 15 en 16 namelijk de bewijzen dat de kinderen van verzoeker hard werk hebben moeten leveren via schakelklassen en onthaalklassen om aan te kunnen sluiten bij ons schoolsysteem;

Dat het dan ook strijdig is met het redelijkheidsbeginsel om te besluiten dat de vader met het kinderen "tijdelijk" naar Ghana kan gaan om een aanvraag te doen, terwyl:

- de kinderen hierdoor een cruciaal schooljaar in België – na vele inspanningen en schakelklassen kunnen ze eindelijk aansluiten bij ons schoolsysteem-zouden kwijtspelen

-het onderwijs in Ghana gebrekkig en onvoldoende is zoals gebleken is uit het scholingsniveau van de kinderen van verzoeker en blijkt uit stuk 15 -de integratie van vader en kinderen in België hierdoor onderbroken zou worden;

Dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft;

Dat de bestreden beslissing bovendien nagelaten heeft om deze argumentatie onder titel 2.a. van de aanvraag(stuk 4) namelijk dat het verlies van een schooljaar gelet op bovengenoemde omstandigheden desastreus zou zijn te beantwoorden;

Dat de bestreden beslissing bovendien voorbijgaat aan het feit dat de onder punt 2.a. van de aanvraag vermelde omstandigheden als geheel kunnen voldaan als "buitengewone omstandigheid";

Temeer nu verweester niet ontkent dat verzoeker jarenlang wettelijk verbleven heeft in België en zijn kinderen via gezinshereniging heeft laten overkomen en zij zich alle mogelijke inspanningen tot integratie hebben getroost erop vertrouwend dat zij in België hun leven verder mochten en konden opbouwen; Dat dit middel voldoende ernstig is;"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.5. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd onontvankelijk verklaard om de volgende redenen:

- (i) het loutere feit dat hij vroeger een verblijfsrecht had dat werd ingetrokken omdat niet meer aan de voorwaarden was voldaan toont niet aan waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag via de voorziene procedure in te dienen;
- (ii) met betrekking tot de schoolgaande kinderen toont verzoeker niet aan dat zij in hun land van herkomst geen scholing kunnen verkrijgen, noch dat zij een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet in het land van herkomst te vinden is;
- (iii) met betrekking tot artikel 8 van het EVRM geldt de verplichting om terug te keren om vanuit het land van herkomst de machtiging tot verblijf te vragen eveneens voor verzoekers kinderen zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is; aangezien het verblijfsrecht van de kinderen gekoppeld was aan dat van verzoeker werden op 7 juli 2014 instructies aan de gemeente gestuurd om dit verblijfsrecht in te trekken; een bevel tot terugbrenging naar de plaats vanwaar zij kwamen werd op dezelfde dag voor de vader opgemaakt; waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij een nieuwe relatie zou hebben, legt hij hier geen bewijzen van voor;
- (iv) waar verzoeker aanvoert dat hij en zijn kinderen geen banden meer hebben met hun land van herkomst, dat er met de moeder van de kinderen geen contact meer zou zijn en zelfs niet geweten is waar zij verblijft wordt niet aangetoond, lijkt het onwaarschijnlijk dat verzoeker en zijn kinderen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag; verzoeker verblijft sinds 2009 in België, terwijl zijn kinderen in de zomer van 2012 naar België kwamen; het is moeilijk denkbaar dat zij tijdens de 3 jaar dat hun vader niet bij hen in het land van herkomst verbleef aan hun lot zouden zijn overgelaten;
- (v) de elementen van integratie, namelijk dat verzoeker zich bij een mutualiteit heeft aangesloten, een VZW heeft opgericht, actief is in de Damascus Christian Church, Nederlands heeft geleerd, een inburgeringscursus heeft gevolgd en gewerkt heeft, alsook de verwijzing naar de duur van zijn verblijf in België, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. *“Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198769)

3.6. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat dat hij vijf jaar in België heeft gewoond, stelt de Raad vast dat verzoeker enkel maar aangeeft dat hij het niet eens is met de bestreden beslissing. Daarmee toont hij evenwel niet aan dat de bestreden beslissing onwettig of onredelijk zou zijn. Het enkele feit dat verzoeker in het verleden over een verblijfsrecht beschikte (het beroep tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht werd verworpen bij 's Raads arrest 124 185 van 19 mei 2014) dat inmiddels werd beëindigd omdat thans niet langer voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden, betekent op zich niet dat hem om die reden een verblijfsrecht omwille van buitengewone omstandigheden moet worden toegekend. Verzoekers standpunt komt er op neer dat wanneer niet langer voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden, hij toch nog op het grondgebied moet worden toegelaten. Een dergelijk standpunt is de negatie van het bestaan van verblijfsvoorwaarden, bij uitbreiding van het bestaan van een verblijfsreglementering als dusdanig. Het feit in het verleden verblijfsgerechtigd te zijn geweest stelt verzoeker

aldus niet vrij van het aantonen van buitengewone omstandigheden die een terugkeer verhinderen overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan met welke hinderpalen voor terugkeer werd nagelaten rekening te houden maar beperkt zich tot het standpunt dat hij het niet eens is met de bestreden beslissing. Hij toont daarmee echter niet aan dat de beslissing onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat de moeder zijn kinderen in de steek heeft gelaten in Ghana, weerlegt hij daarmee het motief in de bestreden beslissing niet dat het onwaarschijnlijk is dat de kinderen gedurende de drie jaar dat verzoeker zonder hen in België verbleef, aan hun lot zouden zijn overgelaten. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat ten aanzien de kinderen blijkens de gegevens van het dossier eveneens een bevel tot terugbrenging werd gegeven, zodat zij samen met verzoeker dienen terug te keren naar Ghana en dus niet aan hun lot worden overgelaten.

Tenslotte wijst verzoeker op het feit dat de kinderen een moeizame overschakeling kenden naar het Belgisch onderwijssysteem. Hiermee toont hij echter niet aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing onredelijk zouden zijn, namelijk dat hiermee niet wordt aangetoond dat zijn kinderen geen scholing zouden kunnen volgen in Ghana. Ook het feit dat de kinderen veel inspanningen hebben moeten leveren om zich aan te passen aan het Belgische onderwijs, is niet buitengewoon in de zin dat het een hinderpaal zou vormen voor de hoger geschetste algemene regeling. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift nog een stuk voegt waarmee hij wil aantonen dat de toegang tot behoorlijk onderwijs in Ghana niet gegarandeerd is, stelt de Raad vast dat hij dit element niet heeft aangevoerd bij zijn aanvraag, zodat het bestuur niet gehouden was hier een standpunt over in te nemen.

Tenslotte, waar verzoeker aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten er toe zal leiden dat de kinderen een schooljaar zullen verliezen, stelt de Raad vast dat beide bestreden beslissingen genomen werden op 1 augustus 2014 en ter kennis gebracht werden op 19 augustus 2014, data die, zoals algemeen bekend, in België tijdens de schoolvakantie vallen, zodat verzoekers betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT